

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. november 5. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSA ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2015. február 16. napján kihirdetett **4.B.627/2013/57.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

I. rendű vádlott vonatkozásában a tényállás 1./ pontjában megállapított, számvitel rendjének megsértése büntetteként értékelt cselekményt

4 rendbeli számvitel rendjének megsértése büntettének [Btk. 403. § (1) bekezdés a) és **b) pont]** **minősíti.**

I. rendű vádlott szabadságvesztését **7 (hét) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.**

II. rendű vádlott vonatkozásában a bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetteként értékelt cselekményt

4 rendbeli bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntettének [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés **a)** és **b) pont,** (4) bekezdés **a)** és **b) pont]** **minősíti.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a költségvetési csalás büntettének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 396. § (1) bekezdés **a) pont 3. és 4. fordulat,** (5) bekezdés **b) pont 2. fordulat,**

az adócsalás büntettének jogszabályi alapja helyesen: 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés **1. fordulat,** (4) bekezdés **1. fordulat.**

Megállapítja, hogy I. rendű vádlott lakcíme helyesen: (Településm, utca, házszám).

Kötelezi II. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **12.700.-(tizenkettőezer-hétszáz) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bekezdés **a) pont,** (5) bekezdés **b) pont 2. fordulat]**, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétsége [Btk. 345. §], számvitel rendjének megsértése büntette [Btk. 403. § (1) bekezdés **a) pont]** és

számvitel rendjének megsértése büntette [Btk. 403. § (1) bekezdés b) pont] miatt halmazati büntetésül 6 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 300 napi tétel, összesen 2.100.000,- forint pénzbüntetésre, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Rendelkezett az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról és a pénzbüntetés meg nem fizetés esetére történő átváltoztatásáról.

II. r. vádlottat folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés 1. fordulat], folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276. §] és bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntette [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés (b) bont, (4) bekezdés a) pont] miatt halmazati büntetésül mint visszaesőt 3 év börtönre, 3 év közügyektől eltiltásra és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte azzal, hogy a II. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, a zár alá vett vagyontárgyak zár alá vételének feloldásáról és kötelezte az I. r. vádlottat 753.440,- forint bűnügyi költség önálló megfizetésére, a II. r. vádlottat 90.100,- forint bűnügyi költség önálló megfizetésére, míg az I. és II. r. vádlottakat további 234.83,- forint bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre, így az ügyész az I. r. vádlott terhére súlyosítás érdekében, hosszabb tartamú szabadságvesztés, a pénzbüntetés egy napi tételének magasabb összegben történő megállapítása és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás helyett gazdasági vezető foglalkozástól eltiltás alkalmazása érdekében, míg a II. r. vádlott terhére a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás hosszabb tartamban történő megállapítása végett.

Az I. r. vádlott és védője egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében, a II. r. vádlott és védője egyezően enyhítés érdekében fellebbeztek.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta, a vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak.

Indítványozta a tényállás kiegészítését részben az elkövetési időpontok, részben pedig az I. r. vádlottat marasztaló adóhatósági kötelező határozat adataival, valamint a jogi indokolás kiegészítésére is indítványt tett. Észrevételezte, hogy a törvényszék a tényállás 1. pontjában írt cselekménnyel megvalósított számvitel rendje megsértésének büntetével összefüggésben tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a cselekmény nem folytatólagosan elkövetett. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a tényállás 1. pontjával kapcsolatban megvalósított számvitel rendje megsértésének büntette folytatólagosan elkövettként történő minősítésére, az I. és II. r. vádlottakkal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabására, az I. r. vádlott esetében pedig pénzbüntetés egy napi tételének magasabb összegben történő megállapítására, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezés indokolásul előadta, hogy a tényállás nem lett teljes körűen felderítve, mert az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény kiegészítésére irányuló bizonyítási indítványt elutasította. Álláspontja szerint a II. r. vádlott ténybeli

beismerő vallomása nem szolgálhatott a tényállás megállapításának alapjául, tekintettel arra, hogy ezzel a II. r. vádlott csupán a büntetőjogi felelősségre vonásának elkerülését célozta.

Véleménye szerint tévesen értékelte az elsőfokú bíróság a szakértői véleményt a bűnösséget alátámasztó bizonyítékként, hiszen a szakértő kirendelése során már egy koncepció érvényesült, amely abban nyilvánult meg, hogy a szakértőnek azt kellett kimunkálnia, hogy amennyiben a vádban hivatkozott számlák fiktívek, úgy milyen összegű adóhiány keletkezett, s így a kérdésfeltevés irányából fakadóan a szakértő nem vizsgálta az egész értékesítési folyamatot.

A fellebbviteli főügyészség átiratával kapcsolatban kifejtette, hogy az adóhatósági megállapítás sem vehető figyelembe a tényállás megállapítása során, annak tartalma a bíróságot nem köti, és az ügyész által hivatkozott határozat bírósági felülvizsgálata a felszámoló fellépése miatt nem volt lehetséges.

A tényállás 2. pontjával kapcsolatban hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás során I. r. vádlott egyértelműen bizonyította azt, hogy téves az a feltevés, amely szerint nem állt szándékában bevallást tenni és az adót megfizetni. Mindezekre figyelemmel elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az elsőfokú eljárás során már előterjesztett bizonyítási indítványát megismételve szakértői vélemény kiegészítését indítványozta.

II. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a fellebbezés indokolásaként előadta, hogy a törvényszék nem kellően értékelte a II. r. vádlott bűnsegédi bűnrészességét, valamint azt sem, hogy a II. r. vádlott nyilatkozata szerint nagyságrendileg kisebb összegre gondolt, amikor az I. r. vádlott rendelkezésére bocsátotta az általa korábban már aláírt, egyebekben kitöltetlen számlákat. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a II. r. vádlott egészségi állapota a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés elviselését megnehezíti, így erre tekintettel is indokolt a vele szemben kiszabott büntetés enyhítése.

Az ügyész súlyosításért és eltérő minősítésért bejelentett fellebbezése részben alapos volt, míg a felmentés, illetőleg enyhítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezések nem voltak alaposak.

Az ítélet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, és ennek keretében azt állapította meg, hogy a törvényszék az eljárási szabályok megtartásával folytatta le eljárását.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési feladatának eleget tett. Ennek során a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve a szükséges és lehetséges körben és mértékben a bizonyítást felvette, így helyesen járt el, amikor az I. r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította és az ezzel összefüggésben kifejtett indokai is helytállóak voltak.

Az I. r. vádlott védője által a fellebbezési nyilvános ülésen előterjesztett bizonyítási indítvány téves állásponton alapul, hiszen valamely gazdasági esemény megtörténte, avagy meg nem történte nem képezi a könyvszakértő illetve adószakértő kompetenciáját. A bíróságnak a bizonyítékok mérlegelésével kell állást foglalnia abban a tekintetben, hogy a váddal érintett számlákon feltüntetett gazdasági események fiktívek voltak-e vagy sem, a szakértőnek pedig a bíróság által feltett kérdésre kellett választ adnia, amely szerint a számlák fiktívsege esetén mekkora adóhiány keletkezett. A szakértő a kérdést megválaszolta, a számlák mögötti gazdasági események ténylegessége, s ehhez képest az annak feltevésén alapuló szakvélemény elfogadhatósága pedig bírósági kompetencia volt. A szakvéleményt ezért ezen az alapon támadni eredménnyel nem lehetett, s az újabb szakvélemény beszerzésére irányuló indítvány ezért alaptalan volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok részletes és iratszerű egybevetésével, mérlegelés során jutott arra az álláspontra, hogy a váddal érintett számlákon rögzített gazdasági események nem történtek meg, így az ez alapján megállapított tényállás, mint mérlegeléssel megállapított eredménnyel nem volt támadható. Erre figyelemmel az ítéletábra is elutasította az I. r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványt.

A törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget téve, teljes körűen mérlegelési körébe vonta, és ennek során részletesen számot adott arról, hogy miért II. r. vádlott nyomozás során tett ténybeli beismerő vallomását, illetőleg az azt alátámasztó tanúvallomásokat és okirati bizonyítékokat vette figyelembe a tényállás megállapítása során. Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok mérlegelése során kifejtett okfejtése a logika szabályainak mindenben megfelelő és az iratokkal is összhangban álló volt, ezért a mérlegelésen keresztül a tényállást támadó és az I. r. vádlott felmentését célzó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Megjegyzni a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezési főügyészség átiratában hivatkozott adóhatósági megállapítással kapcsolatos indítványa nem az I. r. vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékként, hanem csupán az I. r. vádlott kétszeres megfizetésre kötelezésének (a vagyonekbevonásnak) elkerülése érdekében került előterjesztésre.

Mindezekre figyelemmel a törvényszék lényegében megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adatai alapján csupán kisebb mértékben kiegészített, illetve helyesbített [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont] az alábbiak szerint.

Az I. r. vádlott cukorbetegségben szenved.

A II. r. vádlott cukorbetegségben és magas vérnyomásban szenved.

A Kecskeméti Városi Bíróság 11.B.287/2005/11. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés végrehajthatósága helyesen 2013. január 15. napján évült el.

A tényállás 1. pontjában írt **(1. sz. gazdasági társaság)**-gal kapcsolatos valós beszámoló benyújtása a tárgyévet követő év május 31. napjáig, így 2007. május 31., 2008. május 31., 2009. május 31. és 2010. május 31-ig lett volna lehetséges.

A tényállás 2. pontjával összefüggésben a **(2. sz. gazdasági társaság)** 2012. évre vonatkozó beszámolójának elkészítésének határideje 2013. május 31. napja volt.

I. r. vádlottat az adóhatóság a **(1. sz. gazdasági társaság)**-gal kapcsolatban 710.633.005,- forint adóhiány és bírság megfizetésére kötelezte.

Az ítélet 9. oldala 3. bekezdéséből a jogi indokolásba utalja azt a megállapítást, hogy II. r. vádlott az I. r. vádlott cselekményéhez az általa aláírt és kitöltetlen számlatömbök I. r. vádlott részére történő átadásával szándékosan segítséget nyújtott, tekintettel arra, hogy az nem ténybeli, hanem jogi következtetés.

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítéssel együtt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljes egészében megalapozott lett, amelyet az ítéletábra a felülbírálatára alapjául elfogadott.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a fellebbviteli főügyészség átiratában az ítélet 9. oldalán található táblázattal kapcsolatos pontosításra irányuló észrevételt nem tartotta alaposnak, tekintettel arra, hogy ezen táblázathoz fűzött megfogalmazás a cselekmény elkövetésekor hatályos, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 3. § (3) bekezdés 5. pontjában található értelmező rendelkező szóhasználatával megegyezik, s így az a megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hiba megállapítását ilyen formában lehetővé teszi, ezért annak korrekciója nem volt szükséges.

A megalapozott tényállás alapján okszerűen következtetett a törvényszék az I. és II. r. vádlottak büntetőjogi felelősségére, és az általuk elkövetett bűncselekményeket is túlnyomó részt a törvénynek megfelelően minősítette.

A II. r. vádlott ténybeli tévedésére való hivatkozással kapcsolatban - amely szerint a II. r. vádlott úgy gondolta, hogy az általa kitöltetlenül, de aláírva átadott számlák csupán pár tízezer forint összegű adócsalásra lesznek felhasználva, s ezért az ezt meghaladó nagyságrendű adócsalásért nem felel - az ítélet táblája megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos okfejtése helytálló. II. r. vádlott az iratokból megállapíthatóan azzal a tudattal adta át az általa aláírt, egyebekben kitöltetlen számlákat I. r. vádlottnak, hogy az I. r. vádlott azokat tetszőleges összegekkel kitöltheti, és a II. r. vádlott ebbe belenyugodva járt el. Az eljárás során nem merült fel olyan adat, hogy II. r. vádlott bármilyen módon megpróbálta volna azt kontrollálni, vagy korlátozni, hogy az I. r. vádlott pontosan milyen tartalommal tölti ki azokat a számlákat, így helyes volt a törvényszéknek az a következtetése, hogy a II. r. vádlott bűnsegédi magatartása a teljes összegre nézve megállapítható.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy I. r. vádlott esetében az elbíráláskori büntető törvény, míg II. r. vádlott vonatkozásában az elbíráláskori büntető törvény tartalmaz kedvezőbb rendelkezéseket. Az ezzel kapcsolatban kifejtett indokai helytállóak voltak, azzal a másodfokú bíróság egyetértett.

A tényállás 1. pontjában megállapított számvitel rendjének megsértésével összefüggésben vizsgálni kellett egyrészt azt, hogy pontosan mi képezte a vád tárgyát, másrészt azt, hogy mire terjed ki a törvényszék által megállapított tényállás.

A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben azt állapította meg, hogy mind a vádirat, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tartalmazza azt, hogy I. r. vádlott a **(1. sz. gazdasági társaság)-gal** kapcsolatban a beszámoló készítési kötelezettségének hamis adatokkal tett eleget, másrészt az általa is tudottan fiktív tartalmú számlák könyvelésbe való beállításával a bizonylati rendet is megsértette. Ebből következően az I. r. vádlott a tényállásban rögzített változást tartalmazó beszámolókat tett közzé, amely az adott éveket illetően a megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibának minősült, másrészt a valótlan eredményadatok közzétételével a gazdasági élet egyéb szereplői vonatkozásában megghiúsította az (1. sz. gazdasági társaság) tényleges vagyoni helyzetének áttekintését is.

II. r. vádlott pedig az I. r. vádlott ezen cselekményéhez az aláírt, de kitöltetlen számlák rendelkezésre bocsátásával szándékosan segítséget nyújtott hiszen a II. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy az I. r. vádlott által kiállítandó fiktív tartalmú számlák az (1. sz. gazdasági társaság) könyvelésébe beállításra kerülnek.

A fentiekből következően az volt megállapítható, hogy I. r. vádlott - és hozzá kapcsolódóan bűnsegédként II. r. vádlott is - által elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetnének mindkét elkövetési magatartását elkövetve, a bűncselekmény mindkét eredménye megghiúsult. Tekintettel arra, hogy az éves beszámoló elkészítésével kapcsolatos törvényi határidő a tárgyévet követő év május 31. napján jár le, ez tekinthető az előző évvel kapcsolatos kötelezettségek elmulasztása miatt elkövetési időpontnak. Így az állapítható meg, hogy a 4 gazdasági év vonatkozásában a (1. sz. gazdasági társaság) tekintetében elkövetett bűncselekmény elkövetési időpontjai éves gyakoriságúak, így az a folytatólagosság egységébe a rövid időköz törvényi feltétel hiányában nem olvadhat, erre tekintettel a másodfokú bíróság az I. r. vádlott tényállás 1. pontjában megállapított számviteli rendje megsértése büntettként értékelt cselekmény 4 rb. számvitel rendjének megsértése büntetnének [Btk. 403. § (1) bekezdés a) és b) pont], míg ezzel összefüggésben ehhez igazodóan II. r. vádlott cselekményét 4 rb. bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetnének [1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés a) és b) pont, (4) bekezdés a) és b) pont minősítette.

Egyebekben a törvényszék a törvénynek megfelelően minősítette a vádlottak által elkövetett bűncselekményeket azzal, hogy a költségvetési csalás büntette, illetőleg az adócsalás büntette jogszabályi alapja körében elmulasztotta az elkövetési magatartásokhoz kapcsolódóan a konkrét elkövetési magatartásokat meghatározó fordulatokra (a valótlan tartalmú nyilatkozat tételére és a valós tény elhallgatására) történő hivatkozást, s ezért az ítéletábla azokat pótolta.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság azokat az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

Mindkét vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként vette figyelembe a tényállásban hivatkozott betegségüket.

Az I. r. vádlott esetében helyesen az időmúlást vette enyhítő körülményként figyelembe, tekintettel arra, hogy az I. r. vádlott esetében az utolsó bűncselekmény elkövetésének időpontja 2013. május 31. napja, így ezen idő óta jelentős időmúlás megállapítását lehetővé tévő idő még nem telt el.

A II. r. vádlott esetében további enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy egy kiskorú, tartósan beteg gyermeke eltartásáról gondoskodik.

Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy I. r. és II. r. vádlottakkal szemben a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazásával érhetőek el.

Mind az I., mind a II. r. vádlott vonatkozásában helyes volt a gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltás alkalmazása, azok - valamint a közügyektől eltiltás - időtartama is irányosan került megállapításra, és az I. r. vádlott esetében törvényes volt a pénzbüntetés alkalmazása. Az egy napi tétel összegének megállapítása is összhangban állt az I. r. vádlott jövedelmi és vagyoni viszonyaival, és törvényes volt a meg nem fizetés esetére történő átváltoztatással kapcsolatos rendelkezés is.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság I. r. vádlott esetében a szabadságvesztés büntetés tartamának kiszabásakor nem megfelelő súllyal értékelte az I. r. vádlott esetében jelentkező büntetéskiszabási körülményeket. Az I. r. vádlott vonatkozásában a halmazati szabályokra is figyelemmel a büntetés tételkerete 5-től 15 évig terjedő szabadságvesztés volt, így az esetében a büntetés kiszabása során irányadó középérték 10 év. A törvényszék ehhez képest a vádlott javára jelentősen eltért, a

törvényi minimumot alig meghaladó tartamú szabadságvesztés büntetést kiszabva. Az ítélet tábla megállapította, hogy a törvényszék által hivatkozott körülményekre is figyelemmel a középértékűtől való vádlott javára történő eltérés indokolt ugyan, azonban figyelemmel a minősítést megalapozó értékhatár alsó határát többszörösen (közel nyolcszorosan) meghaladó elkövetési értékre, illetve a további súlyosító körülményekre, a törvényszék által alkalmazott eltérés mértéke eltűnt. Emiatt az I. r. vádlott szabadságvesztését 7 év 6 hónapra súlyosította.

II. r. vádlott esetében figyelemmel arra, hogy a büntetési tétel középértékének irányadóságára vonatkozó rendelkezéseket nem kellett alkalmazni, illetve arra, hogy az I. r. vádlott bűnös cselekvése egy, a számlatömb átadásával megvalósuló egyezményes magatartás volt, ezért az esetben kiszabott szabadságvesztés tartama az irányadó bűnösségi körülményekkel összhangban áll, annak sem jelentős súlyosítását, sem jelentős enyhítését nem tartotta a másodfokú bíróság indokoltnak.

A törvényszék bűnfelekkel és bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezései is törvényesek voltak.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az ítélet 23. oldalának utolsó előtti bekezdésében az adófizetéssel kapcsolatban felhívott jogszabályi rendelkezés helyesen az 1992. évi LXXIV. törvény 48. § (1) bekezdése.

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlott vonatkozásában elmulasztotta a Btk. 403. § (4) bekezdésére, míg II. r. vádlott esetében a 2000. évi C. törvény 3. § (3) bekezdés 5) pontjára történő hivatkozást, ezért azokat az ítélet tábla pótolta.

A zár alá vétellel kapcsolatos rendelkezés jogszabályi alapja feltehetően leírási hiba folytán tévesen került megjelölésre, az helyesen a Be. 160. § (1) bekezdés c) pontjában alapul.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a súlyosítás és eltérő minősítés érdekében bejelentett fellebbezést részben alaposnak, míg a felmentés, illetőleg enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben az ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy a már hivatkozottak szerint pontosította a költségvetési csalás és az adócsalás büntetvény jogszabályi alapját, valamint az I. r. vádlott lakcímét helyesbítette.

Tekintettel arra, hogy a II. r. vádlott eredménytelenül fellebbezett, a másodfokú eljárás során a kirendelt védője jelenléti díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte az ítélet tábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2015. november 5. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.322/2015/5. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 4.B.627/2013/57. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. november 5. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke